

Golobček.

Poglejte, atek ljubi moj,
Golobčeka tu pred menoj,
Kako tu pije, vodo kljuje,
In k nebu glavo povzdiguje!

In oče Jožeku reko:
Uči golobček te lepo! —
Glej, vodo vso je Bog ustvaril,
V pijačo jo stvarjem podaril.

Čemu tako, povejte mi,
Čemu pri miru z glavo ni?
Kako pa jaz, ko vodo pijem? —
Prav mirno, mirno jo zavžijem.

Zato golobček, Božja stvar,
Boga ne zabi nikedar.
Vodo pijoč se tje ozira,
Odkoder dobro vse izvira.

Tako, moj sinko, tudi ti,
Nikar Boga pozabiti!
Za vsako reč se mu zahvali,
Ki bodo starši ti jo dali. — *Fr. Rajčerič.*

Sreča, kje si doma?

Cvetloč mladenček, kodrolas,
Igra se na obrežji vodnem;
Svetlobe žar, zelenja kras
Vesel v kraljestvu zre prirodnem.

»Kaj gleda nem? Zakaj strmi
V globino vód memo-tekočih?« —
»Rumeno solnčece blesti
Mu iz valov šumnó-deročih!«

Kako lepó, kako svetló
Mu iz vodé nebó odseva,
V lepoti svoji čarobno
Narava vsa pred njim vskipeva!

»Imam te, solnce, biser moj!« —
Zakličé deček, in v globine
Za njim poseže — grob pa svoj
V valovih najde in — izgine

Zakaj v propadu si iskal,
Mladič, solnce: svojo srečo?
Le solnčno sliko vode val
Ti kaže lepo, a slepečo.